

- b) zwolnienie jest oparte na neutralnym przepisie prawa krajowego[:]
- c) we wskazanym wypadku zwolnienia w krajowych uregulowaniach prawnych nie określono kryteriów ani obowiązku dokonania oceny odnoszącej się do wszystkich osób, których może dotyczyć zwolnienie, ani nie określono obowiązku przedstawienia uzasadnienia, z jakiej przyczyny zwolniono konkretną osobę[?]
- 2) Czy z art. [14] ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersji preredagowanej) oraz z art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, interpretowanych w związku z art. 30, art. 47 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, wynika, że dopuszczają one określony w art. 157 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej krajowy środek, taki jak art. 21 Zakon za zaszczytu od dyskryminacji rozpatrywany w związku z art. 106 ust. 1 pkt 2 Zakon za dyrżawnija służiteł, w których to przepisach na wskazany w pytaniu pierwszym wypadek zwolnienia z sektora publicznego osoby zatrudnionej w ramach stosunku służbowego (ze względu na redukcję etatów poprzez zmniejszenie liczby jednakowych stanowisk zajmowanych zarówno przez mężczyzn, jak i przez kobiety) wyraźnie nie określono związanego z uprawnieniem do dokonania zwolnienia obowiązku doboru i wskazania kryteriów – co zgodnie z orzecznictwem administracyjnym i sądowym jest dopuszczalne wyłącznie, gdy właściwy do dokonania zwolnienia organ według własnej oceny zatwierdzi procedurę i kryteria zwolnienia – a w odróżnieniu od powyższego na wypadek podobnej sytuacji zwolnienia z sektora publicznego osoby zatrudnionej w ramach stosunku pracy normatywnie określono związany z uprawnieniem do dokonania zwolnienia przez wspomniany organ obowiązek doboru i wskazania kryteriów, według jakich dokonywane jest zwolnienie?
- 3) Czy art. [14] ust. 1 lit. c) dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersji preredagowanej) oraz art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy w związku z art. 30, art. 47 i art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z sektora publicznego osoby zatrudnionej w ramach stosunku służbowego jest bezzasadne i ze tego względu niezgodne ze wskazanymi przepisami wyłącznie ze względu na to, że organ administracji nie dokonał doboru ani nie zastosował obiektywnych kryteriów, odpowiednio nie przedstawił uzasadnienia dokonanego przezeń wyboru, aby zwolnić konkretną osobę, pod warunkiem że ta osoba zajmuje takie samo stanowisko jak inne osoby – mężczyźni i kobiety – a zwolnienia dokonano na podstawie neutralnego przepisu[?]
- 4) Czy art. 18 w związku z art. 25 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersji preredagowanej) w związku z art. 30 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że wymóg proporcjonalności jest zachowany oraz że dopuszczają one krajowe uregulowania prawne, w których określono odszkodowanie za niezgodne z prawem zwolnienie, mające zastosowanie także w określonych w prawie Unii Europejskiej wypadkach naruszenia zasady równego traktowania w dziedzinie zatrudnienia i pracy, w których to krajowych uregulowaniach prawnych określono maksymalny okres, za który przysługuje odszkodowanie, wynoszący do 6 miesięcy oraz określono stałą wysokość tego odszkodowania – wynagrodzenie zasadnicze na zajmowanym stanowisku, lecz wyłącznie w zakresie, w jakim osoba pozostawała bez pracy lub otrzymywała niższe wynagrodzenie – i w sytuacji, gdy uprawnienie osoby do przywrócenia jej na stanowisko jest odrębne i nie stanowi części przysługującego jej prawa do odszkodowania określonego w prawie krajowym państwa członkowskiego?."

⁽¹⁾ Przepis tłumacza: w tym i w kolejnych pytaniach prejudycjalnych sąd odsyłający prawdopodobnie zamierza odnieść się do art. 14 ust. 1 lit. c) wspomnianej dyrektywy, który to przepis przywołuje jako mający zastosowanie w sprawie.

⁽²⁾ Dz.U. L 204, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 20 stycznia 2016 r. – A Oy

(Sprawa C-33/16)

(2016/C 111/16)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa: A Oy

Strona pozwana: Veronsaajien oikeudenvallvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 148 lit d) dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w taki sposób, że załadunek i rozładunek statku stanowią w rozumieniu tego przepisu usługi, które w rozumieniu art. 148 lit. a) tej dyrektywy przeznaczone są na bezpośrednie potrzeby ładunku statków morskich?
- 2) Czy wykładni art. 148 lit. d) dyrektywy VAT 2006/112/WE z uwzględnieniem pkt 24 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach połączonych C-181/04–C-183/04 Elmeka, zgodnie z którym zakres zastosowania zwolnienia przewidzianego w tym przepisie nie może zostać rozszerzony na usługi świadczone na wcześniejszym etapie obrotu, należy dokonywać w taki sposób, że ma ono także zastosowanie do rozpatrywanej tu usługi, w przypadku której usługa wykonana na pierwszym etapie obrotu przez podwykonawcę A Oy obejmuje usługę odnoszącą się fizycznie bezpośrednio do ładunku, z tytułu której A Oy przekazuje dalej fakturę do przedsiębiorstwa spedycyjnego lub transportowego?
- 3) Czy wykładni art. 148 lit. d) dyrektywy VAT 2006/112/WE z uwzględnieniem pkt 24 wymienionego wyżej wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym przewidziane w tym przepisie zwolnienie odnosi się tylko do usług świadczonych bezpośrednio na rzecz armatora, należy dokonywać w taki sposób, że przewidziane tam zwolnienie nie może znaleźć zastosowania, jeżeli usługa świadczona jest na rzecz dysponenta ładunku, takiego przykładowo jak eksporter lub importer towaru?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 27 stycznia 2016 r. – Valsts ieņēmumu dienests/SIA „LS Customs Services”**

(Sprawa C-46/16)

(2016/C 111/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valsts ieņēmumu dienests

Strona pozwana: SIA „LS Customs Services”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 29 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾ z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że metoda określona we wspomnianym artykule ma także zastosowanie w sytuacji, gdy przywóz towarów i ich dopuszczenie do swobodnego obrotu na obszarze celnym Wspólnoty są skutkiem tego, że w toku procedury tranzytu towary te zostały usunięte spod dozoru celnego, przy czym podlegały one należnościami przywozowym i nie zostały sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ale w celu wywozu ze Wspólnoty?
- 2) Czy wyrażenie „w kolejności” zawarte w art. 30 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny w związku z prawem do dobrej administracji zapisanym w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i z zasadą uzasadniania aktów administracyjnych należy interpretować w ten sposób, że, aby stwierdzić, iż zastosowanie ma metoda wymieniona w art. 31, organ celny jest zobowiązany do wskazania w każdym akcie administracyjnym z jakich względów w okolicznościach danej sprawy nie mogą być zastosowane określone w art. 29 lub art. 30 metody ustalania wartości celnej towarów?